

gaves Afgang til Reclamation, saavel for Skattehyderne selv, som for Andre for disses Vedkommende.

Saavel under de Forhandlinger, der fandt Sted i Communalbestyrelsen i Maren 1852—54 om Hjælpestatsloven af 14de April 1855, som i det iffor gjorde Forslag om dens Fornødsel er det udviklet, at en saadan Paaligning efter Stjøn ikke kan vindes til visse Regler uden netop derved at miste det, der udgjør dens Fortrin som Skatteansættelse. Hvad enten man vælger Forbrugsgjenstande eller selve Forbruget eller en enkelt Gjenstand deraf, som Beboelsesleiligheden, som Norm for Skatteansættelsen, eller man bestemmer, at Capitalindtægt og Embedsindtægt skal ansættes høiere end uvis Indtægt, f. Ex. af Handel, Haandværk, Sportler etc., opstiller man derved Regler, der vanskeliggjøre Paaligningen og dog i de concrete Tilfælde kunne volde de største Uretfærdigheder; da saadanne Regler stride mod Skattens Natur, og de dertil oftere ere drøftede, tør det vel anses for lidet nødvendigt her at paavise deres Mangler enkeltviis og at opstille imod dem den baade i sit Væsen og i sin Virkning modsatte Bestemmelse, at Skatten bør lignedes ikke blot efter Indkomst, men ogsaa efter Evne, hvorved det paalægges under lige Indkomster at tage Hensyn til den Enkeltes Vilkaar og Evne til at betale Skat. Anderledes forholder det sig med Vedtagelsen af en Scala, som angiver, hvormange Portioner Skat der bliver at udrede af en vis Indkomst; thi en saadan Scala er ikke en Regel for Størrelsen af Skatten, men en Regulator for Ligeligheden af Skatteansættelsen; en saadan Scala er saameget mere nødvendig, som Skatteansættelsen er og maa være i en Stad som Kjøbenhavn en vidtløftig og lang Tid medtagende Forretning, hvorunder Ligeligheden let forrykkes baade ved den medgaaende Tid og det besværlige og sløvende Arbejde. Om det vel ikke kan anses for rigtigt at give en saadan Scala den Fasthed og den Offentlighed, som den vilde erholde ved at være indlemmet i en Lov, maa det dog anses for rigtigt, at der gives den en vis Autorisation og en vis Stabilitet gennem en Række af Aar, hvorfor det vel kunde foreskrives i den even-

tuelle Lov, at en saadan Scala blev at approbere af Communalbestyrelsen for en vis Aarække, og det da navnlig ved denne Autorisation blev at paaagte, hvorfra Udgangspunktet toges, eller hvilken Indkomst der maatte anses for den mindste, der turde beskattes eller ansættes til 1 Portion, samt hvilken Stigning der burde gives Portionstallet ved det vøgende Indtægtsbeløb; der følger heraf, at der maatte fastsættes et Minimum, hvorimod det vistnok ikke vil finde, ligesom det heller ikke ved Sagens tidlige Forhandling modsagdes fra nogen Side, nogen Modsigelse, at Fastsættelsen af et Maximum for Portionernes Antal er en Uretfærdighed, der paa mange Maader drager uretfærdige Følger efter sig. At derimod de Personer, der tillige have fast Dphold og af dette deres Dphold svare Skat i andre Communer, erholde en Lempelse i Skatten, maa vistnok anses for en retfærdig Indrømmelse, hvorimod en saadan formentlig ikke længere kan indrømmes de forhen saakaldte Udenbysboende, da disse nyde i enhver Henseende og til enhver Tid godt af de communale Indretninger; og forsaavidt som de maatte affee den umiddelbare Benyttelse af dem paa deres Bopæl, nyde Lempelse i Skatter herfor. De øvrige Bestemmelser, som nu gjælde for Skattepaaligningens Udførelse, turde anses for at være tilfredsstillende ogsaa i en ny Lov.

Hvad derimod Omraadet af Skattehyderne angaar, da er det af Bigtighed, at dette fastsættes nye, ligesom ogsaa Ministeriet i dets hoslagte Skrivelse af 10de Februar d. A., hvori det tilkjendegiver, at det ikke har fundet sig foranlediget til ifølge Communalbestyrelsens ovenfor berørte Andragende af 17de Juli 1858 at forelægge Hans Majestæt Forslag til Ophævelse af den Kgl. Resolution af 28de October 1846, har paalagt Communalbestyrelsen at tage dette Spørgsmaal under Overveielse ved denne Sag, forsaavidt betræffer de i Andragendet nævnte Institutioner og Personer, der hidtil have været fritagne for personlig Skat.

Til Næringsafgift er det ovenfor foreslaaet, at ethvert Erhverv, der henhører til bunden Næring, bør ansættes, hvad enten det udøves af Enkeltmand eller af Interessent-